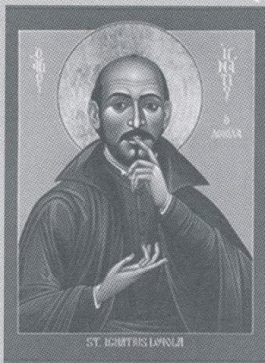

31. jūlijs

Svētais

Ignācijs no Lojolas

(1491–1556)

„Jēzus sadraudzības”
jeb jezuītu ordeņa dibinātājs
piemiņas diena 31. jūlijā

Dieva lielākam godam

Kāds ticīgais pēc nāves nokļūst Paradīzē un jautā svētajam Pēterim: „Vai es varētu satikt svēto Benedīktu?” Svētais Pēteris atbild: „Jā, protams,” – un aizved cilvēku pie svētā Benedīkta. Tas aprunājas ar Benedīktu, atkal dodas pie svētā Pētera un jautā: „Un vai es varētu satikt svēto Dominiku?” „Jā!” Cilvēks aprunājas ar svēto Dominiku un atkal jautā Pēterim: „Un vai es varētu satikt svēto Terēzi no Avilas?” „Jā, protams!”

Pēc laika cilvēks atkal jautā Pēterim: „Un vai es varētu satikt svēto Ignāciju no Lojolas?” Pēteris atbild: „Nē.” „Kā tad tā?” „Svētais Ignācijs ir aizņemts!” „Šeit, Paradīzē? Ar ko tad?” „Ignācijs vada garīgos vingrinājumus Svētajai Trīsvienībai.”

Minētā anekdote labi raksturo Ignāciju no Lojolas kā svēto, kuru pāvests Pījs XI 1922. gadā iecēla par Baznīcas garīgo vingrinājumu aizbildni, jo viņš „bija pirmais, kas mācīja izstrādātu sistēmu un īpašu metodi, saskaņā ar kuru veikt rekolekcijas”¹. Šī metode un vingrinājumu noteiktā secība ir apkopota Ignācija nelielajā darbā *Garīgie vingrinājumi*, kura pamatā ir viņa paša pieredze. Tajā svētais Ignācijs ir centies atklāt citiem sava dievišķā Skolotāja mācību. Bet jāatzīst, ka viss Ignācija dzīves ceļš rāda to, kā viņš ir ļāvis Dievam sevi veidot par svēto un par garīgo vadītāju citiem.

Injigo de Lojola, muižnieka dēls, ir dzimis 1491. gadā Lojolu ģimenes pilī, kas atrodas Spānijā, Basku zemē. Viņš bija jaunākais no trīspadsmit bērniem, un viņa māte nomira, kad zēns vēl bija mazs. Tā bija sena, lepna un kareivīga muižnieku dzimta. Pils bija kā cietoksnis un drīzāk atgādināja sargtorni, nevis dzīvojamo ēku. Līdz mūsdienām pilī uz sienas ir saglabājies kāds zīmējums, kurā attēlots buru kuģis. Ja atceramies, ka 1492. gadā Kolumbs atklāja Ameriku, varam jautāt, vai mazais Injigo jau toreiz, savā bērībā, nesapņoja par lielām lietām, klausoties pieaugušo stāstus par jaunu un tālu zemju atklāšanu.

Lojolu ģimenei piederēja patronāžas tiesības draudzes baznīcā, kas atradās netālu esošajā Aspeitijā. Tas nozīmēja, ka viņi varēja pieņemt noteiktus lēmumus attiecībā uz draudzes dzīvi un gūt ienākumus no baznīcas īpašumiem. Ģimene šādā veidā iesaistījās baznīcas dzīvē un ievēroja tā laika Romas katoliskās Baznīcas tradīcijas, tomēr Injigo tika audzināts atbilstoši bruņinieku ideāliem, lai, būdams pieaudzis, prastu aizstāvēt savu

godu ar ieročiem. Izglītībai šajā vidē nebija lielas nozīmes.

Būdams galma pāžs, Injigo vispirms kalpoja Kastīlijas karaļa mantzinim un tādējādi apguva labas manieres un kaligrāfijas mākslu. Vēlāk Injigo pieteicās kalpot Naeras hercogam (kas vēlāk kļuva par Navarras vicekarali). „Līdz divdesmit sešu gadu vecumam viņš bija pasaulīgiem niekiemveltījies cilvēks, kas visbiežāk izklaidējās, vingrinoties cīņā ar ieročiem, un kam piemita milzīga un aplam tukša slavas kāre.”² Tā Ignācijs no Lojolas par sevi trešajā personā stāsta autobiogrāfijā *Svētceļnieka piezīmes*, kuru viņš nodiktēja kādam no saviem jezuītu draugiem. Atskatoties uz savu dzīvi, Ignācijs uz sevi attiecina vārdus „viņš” un „svētceļnieks”, jo šī darba centrā ir nevis viņa paša persona, bet gan tas, kā Dievs viņu ir vadījis.

Tiekdamies pēc slavas, Injigo Spānijas karaļa Ferdinanda vārdā devās aizstāvēt Pamplonas pilsētu pret franču armijas uzbrukumu. Pilsētas galva redzēja, ka ir veltīgi stāties pretī ievērojami pārākajai franču armijai, un ieteica padoties. Taču pārgalvīgais Injigo sapulcināja saujiņu vīru, lai aizstāvētu pilsētas cietoksnī. 1521. gada 20. maijā, Vasarsvētku pirmdienā, sīvā cīņā franču lielgabala šāviņš ievainoja Injigo abās kājās, un tā viņš un Pamplona padevās. Ne tikai karstgalvja kājas, bet arī viņa dzīve un nākotnes sapņi bija sadragāti, un viņa turpmākā karjera galma aprindās bija apdraudēta. Pēc apmēram divām nedēļām Injigo, kas gulēja uz nestuvēm, ar zirgiem tika nogādāts dzimtajā Lojolu pilī. Vai nu kauli sākotnēji nebija labi salikti, vai ceļā izkustējušies, bet ārstiem nācās tos vēlreiz salauzt, lai no jauna liktu kopā. Tolaik šāda operācija nozīmēja neciešamas sāpes. Injigo bija tuvu nāvei, tomēr Svētā Pētera un Pāvila svētkos sākās atveseļošanās. Tā kā, kauliem saaugot, viena kāja bija kļuvusi īsāka nekā otra, tad savas godkāres dēļ Injigo pieprasīja, lai ārsti vēlreiz salauž viņa kājas, lai izlabotu defektu, jo kā gan kroplis varētu iekarot kādas augstdzimušas dāmas uzmanību?!

Lai īsinātu laiku slimības gultā, Injigo lūdza, lai viņam iedod palasīt kādus bruņinieku romānus. Lojolu pili tādu nebija, un viņam tika iedotas divas grāmatas, kas bija vēlo Viduslaiku reliģiskie bestselleri, proti, kartūzieša Saksijas Lidolfa sarakstīto *Kristus dzīvi* un dominikāņa Džakomo da Varažines apkopotās *Zelta leģendas* par svētajiem. Šo grāmatu autoru mērķis bija

¹ *Jezuīti 20. gadsimtā*, 89. lpp.

² *Svētceļnieka piezīmes. Ignācija Lojolas autobiogrāfija*, 12. lpp. Grāmata latviešu valodā, labā un precīzā Jāņa Priedes, *Dr. theol.*, tulkojumā iznāca 2002. gadā, to izdeva Kristīgās dzīves institūts. *Svētceļnieka piezīmes* par Ignācija svētātpašņu atklāj daudz vairāk, nekā iespējams izklāstīt šeit.

rosināt iztēli un skart lasītāja sirdi, lai tajā nostiprinātos dzīva ticība. Vēlāk *Svētceļnieka piezīmēs* Ignācijs sīki atstāstīja, kas notika viņa dvēselē šo grāmatu iespaidā.

Astoņus mēnešus pavadīdams slimības gultā, Injigo ļāvās nomoda sapņiem, iztēlojoties ceļus varoņdarbus, kurus viņš varētu veikt, tiecoties iekarot kādas augstdzimušas, burvīgas dāmas sirdi. Šī sapņošana viņam sniedza nelielu iepriecinājumu, tomēr drīz vien tā atstāja sirdi tikai tukšuma un neapmierinātības izjūtu. Savukārt, izlasījis grāmatas par Kristu un svētajiem, Injigo sāka sapņot par kādu lielu varoņdarbu, kas būtu veikts Dievam par godu, lai tādējādi līdzinātos svētajam Franciskam un Dominikam. Savā glītajā rokrakstā Injigo izrakstīja no šīm grāmatām būtiskāko, un šāda rakstīšana viņam sāka sagādāt arvien lielāku patiku. Jaunie sapņi iedvesmoja Injigo, un pretēji romantiskajām galminieka pārdomām tie viņā radīja apmierinātību un prieku. Viņš pamazām saprata, ka šo apmierinājumu un prieku sniedz sekošana Kristum. Tā viņš no savas pieredzes mācījās pazīt garus, proti, atšķirt, kuri iekšējie pamudinājumi ir no Dieva un kuri – kārdinātāja vai paša gribas iedvesmoti.

Atguvis veselību, Injigo devās svētceļojumā ar nodomu kalpot Kristum un Jaunavai Marijai un doties uz Jeruzalemi. 1522. gada martā, būdams trīsdesmit vienu gadu vecs, viņš īsi pirms Dievmātes svētkiem nonāca Monseratas kalnos, kur atradās benediktiešu klosteris. Tur Injigo izdarīja savu mūža grēksūdzi, kas kopā ar rakstisku gatavošanos ilga trīs dienas. Tē svētceļnieks atteicās no savas iepriekšējās dzīves ar visu tās godkāribu un veltīja sevi savam jaunajam Kungam. Ļoti iespējams, ka biktstēvs viņam iedeva kādu grāmatu, kas bija vingrinājumu krājums garīgajai dzīvei (to bija sagatavojis klostera abats Garsija de Sisneross, kuru bija ietekmējis tolaik Nīderlandē izplatītā garīgā kustība *Devotio moderna*), jo daudzus šīs grāmatas ieteikumus Ignācijs vēlāk izmantoja savā lūgšanā un apcerē. No tā brīža viņš izvēlējās nabadzību, novilka savu apģērbu un atdeva to kādam nabagam, bet bruņas un zobenu nolika Jaunavas Marijas tēla priekšā. Tolaik svētceļnieki Monseratā nedrīkstēja uzturēties ilgāk par trim dienām, un Injigo devās uz tuvējo Manresas pilsētiņu. Tur viņš pavadīja gandrīz vienpadsmit mēnešus, mācīdamies izprast to, kā Dievs darbojas cilvēka dvēselē. Dievs bija labs skolotājs, un Manresā pavadītajā laikā Injigo sasniedza garīgo briedumu.

Manresā pavadīto laiku var iedalīt trīs posmos. Pirmajā posmā Injigo katru dienu apmēram septiņas stundas uz ceļiem dedzīgi lūdzās, ik rītu piedalījās Svētajā Misē, ievēroja ilgstošu gavēni, katru nedēļu sūdzēja grēkus un pieņēma svēto Komūniju. Tajā laikā šāda dedzība bija neierasta. Katru dienu viņš ubagoja sev iztiku. Viņš

neēda gaļu un nedzēra vīnu, izņemot svētdienas, ja kāds uzcienāja. Tē būtu jāatceras tas, ka Spānijā vīnu lieto katrā maltītē, izņemot brokastis. Injigo nerūpējās par savu ārieni, neapgrieza ne matus, ne nagus. Kā vēlāk viņš rakstīja: „*Rimts prieks nemiūģi pildīja dvēseli, lai gan tai nebija nekādas izpratnes par iekšējo un garīgo.*”¹ Tomēr rimtais prieks bijis tikai ārējs un maldīgs.

Otro Manresā pavadīto posmu raksturo spēcīgi kārdinājumi un pamestības izjūta. Šajā laikā Injigo cieta no atkārtotiem sirdsapziņas pārmetumiem. Viņš nespēja noticēt, ka viņam – tik lielam grēciniekam – Kungs ir piedēvis. Injigo uzmācās šaubas un zuda vēlēšanās dzīvot saskaņā ar jauno dzīvesveidu, ko bija uzsācis. Pat atkārtoti izsūdzējies grēkus, viņš vairs nerada dvēselē mieru. Tas Injigo noveda līdz izmisumam – viņu mocīja vainas apziņa, un uzmācās domas par pašnāvību. Tomēr pamazām viņš sāka saprast, ka tas ir kārdinātāja darbs. Atklājās, ka Dievs cilvēku pieņem pilnīgi un Kunga piedošana ir par velti – tā nav jānopelna ar paša izgudrotiem sodiem –, Injigo atmeta sevis sodīšanu.

Trešajā posmā viņš atteicās no pārmērīgās stingrības, ko iepriekš bija piekopus un kas sāka iedragāt viņa veselību. Injigo atsāka ēst gaļu, atsāka rūpēties par savu ķermeni un izskatu. Šo posmu iezīmē vairākas dziļas garīgās atskārtas. Kādu dienu, pastaigājoties gar tuvējo Kardoneru upi, Injigo dziļā lūgšanā piedzīvoja mistisku vienības izjūtu ar Dievu.

Šis notikums kļuva par tādu kā atskaites punktu viņa turpmākajā dzīvē: „*Reiz savā dievbijībā viņš devās uz baznīcu, kas atradās mazliet tālāk par jūdzi no Manresas un ko, šķiet, sauca par Sv. Pāvila baznīcu. Ceļš veda gar upi. Iegrimis lūgšanās, viņš uz brīdi apsēdās, un viņa skatiens bija pievērstis upei, kas tecēja dziļi lejā. Sēžot un raugoties upes tecējumā, viņam šķita, ka atveras gara acis. Tā nebija vīzija – viņš dziļi iepazīna un izprata daudz ko gan garīgajā jomā, gan ticības un zinātnes jautājumos. Pār viņu nāca tik liela apgaismība, ka viss atklājās pavisam citādā gaismā. Nav iespējams visos sīkumos aprakstīt toreiz izprasto – tik daudz tā bija. Vāru apliecināt vienīgi to, ka viņa prāts tika apgaismots ar neizsakāmi lielu skaidrību un tik spēcīgi un paliekoši, ka pašam šķita – viņš ir kļuvis gluži cits cilvēks ar pavisam citādu domāšanu nekā agrāk, proti (kā viņam tagad liekas), ja visām atziņām, ar kurām viņu sešdesmit divos mūža gados ir apveltījis Dievs, pievienotu visu, ko viņš pats ir apguvis, kopā tik un tā būtu mazāk nekā toreiz saņemtais.*”²

¹ *Svētceļnieka piezīmes*, 26. lpp.

² *Turpat*, 33. lpp.

Manresā Injigo no bruņinieka, kas ir pilns godkāres un norūpējies par saviem panākumiem, bija kļuvis par Dieva cilvēku, kas visu pieņem no Dieva kā dāvanu. Manresā pavadītais laiks palīdzēja arī formulēt idejas, kas vēlāk tika apkopotas darbā *Garīgā vingrinājumi*, un, satiekoties ar cilvēkiem, viņš lika lietā gūto pieredzi, jo jūta nepieciešamību palīdzēt citiem izprast, kā Kungs viņos darbojas.

No Manresas svētceļnieks uzsāka ceļojumu uz Jeruzalemi. Viņam nebija nekādu līdzekļu, un tādējādi viņš vēlējās apliecināt, ka paļaujas uz Dievu, nevis uz cilvēku palīdzību un materiālo nodrošinājumu. Lai dotos uz Svēto zemi, bija vajadzīga arī pāvesta atļauja. Injigo to saņēma 1523. gada 31. martā. Nebaidīdamies no briesmām, kas draudēja kara izmocītajā Vidusjūras apgabalā, viņš devās ceļā, lai kopā ar citiem svētceļniekiem iepazītu vietas, kas saistās ar Jēzus dzīvi. Viņš vēlējās uz visiem laikiem palikt Svētajā zemē, lai pievērstu musulmaņus ticībai Kristum, bet franciskāņi, kuriem vairāku gadsimtu garumā bija uzticēta svēto vietu pārvaldīšana, viņu padzina. Tā nu Ignācija slimības gultā izlolotais sapnis sagruva, un viņš bija spiests atgriezties dzimtajā Spānijā, lai meklētu Kristu savas ikdienas dzīves notikumos, atsakoties no romantiskās vēlmes pievērst ticībai visu pasauli vai dzīvot zemē, kurā pirms daudziem gadiem bija dzīvojis Jēzus.

Injigo lielākā vēlēšanās bija palīdzēt citiem saskatīt to, kā Kungs diendienā darbojas viņu dzīvē. Taču Romas katoļu Baznīcas autoritātes bieži vien ar aizdomām vēroja viņa darbošanos un pat saskatīja ķecerību viņa rīcībā. Eiropā tajā laikā plosījās reformācija. Injigo saprata, ka labākais veids, kā iegūt tiesības mācīt Baznīcā, ir studēt filozofiju un teoloģiju un kļūt par priesteri. Tā svētceļnieks nolēma kļūt par studentu. Trīsdesmit trīs gadu vecumā viņš iestājās skolā Barselonā, lai kopā ar jaunāko klašu zēniem apgūtu latīņu valodu, kas tajā laikā bija universitātes valoda.

Pēc diviem gadiem, apguvis šīs senās valodas pamatus, viņš 1526. gadā devās uz Alkalas Universitāti, lai studētu filozofiju. Paralēli šīm studijām Injigo veica garīgā vadītāja pienākumus, vadīja garīgos vingrinājumus un skaidroja kristietības mācību. Vairāki cilvēki, kuri Ignācija vadībā veica garīgos vingrinājumus, mainīja savu ierasto dzīvesveidu, piemēram, atteicās no īpašumiem, devās svētceļojumos. Bet Injigo, kas nu jau sevi sauca par Ignāciju, spāņu inkvizīcija 1527. gadā apcietināja par reliģijas mācīšanu bez pabeigtas atbilstošas izglītības. Četrdesmit divas dienas viņš pavadīja cietumā. Kaut arī inkvizīcija atzina, ka viņš nemāca neko nepareizu, Ignācija darbība tomēr tika uzskatīta par nevēlamu.

Ignācijs, būdams atkal brīvs, devās uz Salamanku. Tur par viņu sāka interesēties dominikāņi, kas nespēja saprast, kā cilvēks bez nopietnas izglītības var mācīt un skaidrot citiem ticības patiesības. Te Ignācijs atkal tika aizturēts un divdesmit divas dienas pavadīja klostera cietumā, kaut arī pēc tam viņš tika attaisnots. Astoņas reizes inkvizīcija uzsāka lietu pret Ignāciju no Lojolas, bet viņš aizvien drosmīgi pastāvēja uz to, lai lieta tiktu izskatīta līdz galam, un ne reizi nesaņēma nosodošu spriedumu.

Tā kā Ignācijam bija svarīgi palīdzēt dvēselēm, viņš viens pats kājām devās no Spānijas uz Parīzi, kur valdīja brīvāks gars. Parīzē viņš ieradās 1528. gada februārī. Viņam bija trīsdesmit septiņi gadi, kad viņš iestājās Parīzes Universitātē, kur turpināja studēt filozofiju. Iztiku viņš sev gādāja, lūgdams žēlastības dāvanas.

Ap Ingāciju pulcējās jaunieši, kurus viņš ar savu entuziasmu iedvesmoja kalpot Kungam. Tie kļuva par viņa domubiedriem jeb pirmajiem jezuītiem. To vidū bija Francisks Ksavers un Pēteris Favrs, kas pirmais no šīs grupas kļuva par priesteri. 1534. gada 15. augustā viņš celebrēja Svēto Misi kapelā, kas atradās Monmartras kalna nogāzē. Tās laikā seši draugi deva nabadzības un šķīstības solījumu. Viņi deva arī solījumu pēc studiju beigšanas doties svētceļojumā uz Svēto zemi.

Nākamajā gadā Ignācijs saslīma. Ārsti viņam ieteica atgriezties mājās, lai dzimtenes gaiss palīdzētu atveseļoties. Pirms Ignācijs devās prom no Parīzes, seši draugi vienojās par to, ka 1537. gadā tiksies Venēcijā, lai izpildot savu solījumu, ar kuģi dotos uz Jeruzalemi.

Un tā Ignācijs devās uz savu dzimto pusi. Tur viņš apmetās nevis dzimtajā pilī, kaut arī brālis viņu ļoti lūdza, bet Sv. Magdalēnas patversmē Aspeitijas nomalē. Tur viņš atkal ap sevi pulcināja jaunus un vecus, kas nāca klausīties kristīgo mācību. Te uzkavēdamies, Ignācijs panāca, ka tika veiktas izmaiņas vairākos likumos un tika izdoti rīkojumi, kas aizliedza azartspēles un vairākus aplamus ieradumus un noteica sabiedrības atbalstu nabadzīgajiem ļaudīm. Vairākus mēnešus pavadījis dzimtajā pusē, Ignācijs paziņoja, ka ir pietiekami vesels, lai dotos ceļojumā. Venēcijā viņš ieradās jau 1535. gada rudenī, 18 mēnešus agrāk, nekā bija norunāts. Ignācijs lietderīgi izmantoja šo laiku un vadīja garīgos vingrinājumus, tomēr atkal saskārās ar vajāšanām.

1537. gada sākumā Venēcijā ieradās Ignācija domubiedri, bet viņi veltīgi gaidīja svētceļotāju kuģi uz Svēto zemi. Vēl bez parastajām briesmām, kas bija saistītas ar bīstamiem laikapstākļiem, ceļotājus apdraudēja karš ar turkiem. Taču tas, kas notika gaidīšanas laikā, bija

svarīgāks par jebkuru svētceļojumu. Ignācija sekotāji kalpoja dažādās slimnīcās, bet 1537. gada jūlijā viņi devās uz Vinčencu, kur šie vīri no Spānijas un Francijas, tajā laikā ievērojamākās universitātes beidzēji, katrs savā pilsētas laukumā sāka sprediķot vienā un tajā pašā dienā un stundā, *skaji saucot un mājot ar beretēm*¹, lai piesaistītu uzmanību. Viņi ne tikai sprediķoja, bet arī aprūpēja un kopa nabagus, turklāt arī paši dzīvoja nabadzībā. Cits pēc cita viņi slimoja, sala un cieta badu, bet bija bezgala laimīgi. Sniedzami Kristus mīlestību nabagiem un slimajiem un paši dzīvodami galējā nabadzībā un vienkāršībā, šie vīri pieredzēja visdziļāko prieku.

Tā kā iespēja doties uz Svēto zemi neradās, 1538. gadā domubiedri, kuru skaits nu jau bija deviņi, nolēma doties uz Romu un nodot sevi Svētā tēva rīcībā. Atrazdamies aptuveni četrpadsmit kilometru attālumā no Romas, *La Stortas* kapelā, Ignācijs redzēja vīziju, kurā *Dievs Tēvs viņu vienoja ar Kristu, savu mīļoto Dēlu*². Saskaņā ar viņa domubiedra Djego Lainesa liecību Dievs Tēvs Ignācijam esot teicis: „Romā Es jums būšu labvēlīgs.” Sekodams krustāsistajam Kristum, Ignācijs turpināja ceļu uz Romu. Kaut arī Ignācijs bija iesvētīts par priesteri jau 1537. gada 24. jūnijā, viņš savai pirmajai Svētajai Mīsei gatavojās pusotru gadu un to svinēja tikai 1538. gada Ziemassvētkos Vissvētākās Jaunavas Marijas Lielākajā bazilikā [*Santa Maria Maggiore*] Romā.

No 1539. gada marta līdz jūnijam Ignācijs un viņa domubiedri, veikdami savus ikdienas darbus, gremdējoties ilgstošās un dziļās lūgšanās, apsvēra, vai viņiem arī oficiāli jānosaka savas saistības. Tie vēlējās, lai viņi visi kopā nonāktu pie garīga lēmuma, kuram bija jābūt vienbalsīgam. Lēmuma pieņemšanas process tika dokumentēts, un mūsdienās šī metode tiek uzskatīta par paraugu, kā kolektīvi pieņemt garīgu lēmumu. Gala rezultātā tika skaidri un nepārprotami nolemts, ka kopā viņi varētu paveikt daudz vairāk, nekā darbojoties pa vienam. 1539. gadā topošā ordeņa brāļi nosūtīja dokumentu pāvestam, lūdzot sava ordeņa atzišanu. Mutiski pāvests ordeni atzina jau tā paša gada septembrī. Taču, lai saņemtu rakstisku atzišanu, radās grūtības. Vatikānā ietekmīgām personām nepatika, ka jaunajā ordenī nebija vienāds ordeņa tērps un ka tajā kā obligāta prasība nebija paredzēta kopīgi svinēta Stundu liturģija, kā tas bija citos ordeņos, kur ordeņa locekļi klosteros vairākas reizes dienā sanāca kopā, lai lūgtos un slavētu Dievu. Vēl citi iebilda un atsaucās uz noteikumu, kas tajā laikā aizliedza dibināt jaunus ordeņus, jo jau tā to skaits bija pietiekams. Tikai gadu vēlāk – 1540. gada

27. septembrī – pāvests Pāvils III izdeva bullu *Regimini militantis ecclesiae*, ar kuru tika oficiāli atzīts jaunais ordenis, ko nosauca par „Jēzus sadraudzību” (no tā cēlies apzīmējums „jezuīti”).

Tas bija jauna tipa reliģiskais ordenis, kas atbilda jaunā laikmeta prasībām, – tā locekļiem nebija obligātas kopīgas lūgšanas noteiktā laikā, lai viņi varētu būt pilnīgi brīvi, rūpējoties par apkārtējiem cilvēkiem. Ignācijs savam ordenim paredzēja ļoti daudzveidīgas apustuliskā darba iespējas. Daudzos gadījumos jezuītu kopiena pastāvēja tikai sarakstes veidā, vēstulēm pārvarot lielus attālumus. Liela nozīme jauno jezuītu formācijā bija garīgajiem vingrinājumiem, jo jezuītiem bija jābūt ne tikai labi izglītotiem, bet arī garīgi nobriedušiem, spējīgiem paust iniciatīvu un pieņemt situācijai atbilstošus lēmumus. Jezuitiem bija jābūt izglītotiem, lai viņi spētu diskutēt ar reformācijas piekritējiem un paust savu viedokli; nabadzīgiem, lai viņus nevarētu savaldzināt pasaulīgā vara un bagātība; cilvēkiem, kas acināti pievērst kristietībai veselas nācijas un tautas; gataviem saskaņā ar savu devīzi darīt visu lielākam Dieva godam (*Ad maiorem Dei gloriam*).

Ignācijs no Lojolas turpmākos sešpadsmit gadus līdz pat aiziešanai mūžībā bija „Jēzus sadraudzības” ģenerālpriekšnieks. Šajā laikposmā jaunais ordenis strauji paplašinājās – tajā bija ap tūkstoti biedru, kas veica apustulātā četros kontinentos. Viņi sevi veltīja izglītības darbam, dibināja skolas un augstskolas, sludināja Dieva Vārdu, rūpējās par nabadzīgajiem un slimajiem Eiropas pilsētu trūcīgo ļaužu kvartālos un kā misionāri devās uz jaunām un eksotiskām zemēm, kuras eiropiešu acis vēl nebija redzējušas. Dažkārt vēstules, piemēram, no Indijas uz Romu, ceļā atradās trīs gadus.

Savukārt Ignācijs atlikušo dzīvi pavadīja Romā, veicot jezuītu ordeņa vadītāja pienākumus, rakstot šī ordeņa Statūtus, sūtot savus vīrus uz visām pasaules malām, veicot saraksti ar jezuītu kopienām (viņš ir uzrakstījis ap septiņiem tūkstošiem vēstuļu) un turpinot garīgā padomdevēja darbu.

Ignācijs no Lojolas, galma pāžs, karavīrs un svētceļnieks, mēdza citus iedvesmot uz lieliem varoņdarbiem. Viņš nomira viens savā istabā 1556. gada 31. jūlijā, agri no rīta, sešdesmit piecu gadu vecumā.

Baznīca viņu atzina par svētīgu 1609. gada 27. jūlijā, bet par svēto 1622. gada 13. martā.

¹ *Svētceļnieka piezīmes*, 82. lpp.

² *Turpat*, 84. lpp.

Avots:

Cilvēki Kalnā : svinot Ticības gadu, Mieram tuvu ikmēneša žurnāls par svētajiem. - Nr.7 (2013) - Rīga : KALA Raksti, 2013., 43.lpp.